

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2007, č. j. 10 Ca 242/2007 – 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojila žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 16. 10. 2007, č. j. 10 Ca 242/2007 – 65 (dále jen „napadený rozsudek“), kterým městský soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 5. 2007, sp. zn. 2006/985/dzu/CET, č. j. 5457/07, kterým žalovaná rozhodla o tom, že stěžovatelka se dopustila porušení povinnosti provozovatele vysílání stanovené v § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 231/2001“), které spočívalo v tom, že odvysílala reportáž „Virtuální silnice“ v rámci pořadu Občanské judo na programu Nova dne 25. 5. 2006 od 22.00 hodin. Popis částí této reportáže, v nichž došlo k prezentaci neobjektivních a nevyvážených informací, byl obsažen v odůvodnění rozhodnutí žalované. Za spáchání tohoto správního deliktu byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 300 000 Kč.

Žalobou podanou k městskému soudu dne 30. 7. 2007 napadla stěžovatelka rozhodnutí žalované a požadovala jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Učinila přitom nesporným, že je oprávněným provozovatelem televizního vysílání programu Nova a že odvysílala dne 25. 5. 2006 reportáž „Virtuální silnice“ v rámci pořadu Občanské judo. Uvedla, že byla rozhodnutím žalované zkrácena na svých právech v důsledku porušení svých procesních práv ve správním řízení a nezákonnosti rozhodnutí stěžovatelky. Své námitky sdružila stěžovatelka do osmi žalobních bodů, které stručně vystihují následující tvrzení. V prvním žalobním bodě stěžovatelka namítala, že část napadeného rozhodnutí žalované označená jako „popis reportážního příspěvku“ ve skutečnosti popisem reportáže „Virtuální silnice“ není, neboť v ní prezentovaný popis údajně reportážního příspěvku nekoresponduje vůbec s odvysílanou reportáží. Dále stěžovatelka namítla rozpor napadeného rozhodnutí se spisy, který podle jejího názoru spočívá v tom, že v napadeném rozhodnutí se objevují informace, které nezazněly ani v reportáži, ani nejsou obsaženy v záznamu rozhovoru redaktorky Pavlíny Dankové se zástupci společnosti Flipper stav, s. r. o. V rozhodnutí žalované také nejsou dostatečně vyloženy neurčité pojmy „objektivní a vyvážené informace“. Ve druhém žalobním bodě stěžovatelka namítla, že není pravda, že celá reportáž poukazovala na odpovědnost za pochybení společnosti Flipper stav s. r. o. Stěžovatelka má za to, že v souladu s ustanovením § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. není nutné dát v reportáži prostor všem stranám mechanicky stejně, nýbrž je podstatné, aby zaznělo jejich stanovisko, popřípadě jejich postoj k věci, a to v přiměřeném rozsahu. Tento požadavek předmětná reportáž podle názoru stěžovatelky naplnila, což stěžovatelka doložila stručným rozbořem jednotlivých pasáží reportáže. Ve třetím žalobním bodě stěžovatelka napadla tvrzení žalovaného uvedené v jeho napadeném rozhodnutí, že „*Flipper stav s. r. o. není povinen smlouvu vůči majitelům pozemků naplňovat, protože nebyly uzavřeny smlouvy s jednotlivými majiteli pozemků v lokalitě Květnice II (tvůřícími sdružení Květnice II bez právní subjektivity)*.“ Tyto informace podle názoru stěžovatelky nebyly obsaženy ani v reportáži ani ve správním spisu, nýbrž byly pouze částečně naznačeny ve stížnosti Flipper stav s. r. o. adresované žalovanému. Ve čtvrtém žalobním bodě stěžovatelka nesouhlasila s vytýkaným „nerovnocenným přístupem reportérky“ k jednotlivým výpovědím a namítala, že jednatel společnosti Flipper stav s. r. o. byl v reportáži přerušen jen jedenkrát, a to zcela legitimní otázkou redaktorky Pavlíny Dankové. V pátém bodě žaloby stěžovatelka namítla, že vytýkané věcné chyby (nerozlišení částky 95 milionů Kč a částky 65 milionů Kč z ní oddělenou na výstavbu komunikací) nejsou závažné, neboť redaktorka na závěr pořadu uvedla, že částka 96 milionů, kterou klienti zaplatili, není zanedbatelnou částkou. V šestém žalobním bodě namítla stěžovatelka nesprávné právní posouzení věci žalovanou, které podle jejího názoru spočívalo v tom, že se žalovaná nezabývala otázkou, že v daném případě je třeba zkoumat program jako celek, a nikoliv jen dílčí reportáž, a dále se nezabývala ani tím, jak dlouhé má být časové období, v němž je třeba vyváženost programu a posuzování objektivity sledovat. Dále podotkla, že běžně postupuje tak, že se vždy k reportážím odvysílaným na určité téma vrací, dojde-li v nich k nějakému vývoji. V sedmém žalobním bodě stěžovatelka namítla, že žalovaná postupovala nezákonně, protože nevyhodnotila při ukládání pokuty kritéria uvedená v ustanovení § 61 zákona č. 231/2001 Sb., a uložila pokutu v nepřiměřené výši. Konkrétně stěžovatelka namítla, že některá kritéria nebyla vzata v úvahu, a navíc nebylo vyloženo, co se neurčitými pojmy uvedenými v ustanovení § 61 odst. 2 a 3 myslí, a ani konkrétní hodnocení žalované nebylo přiřazeno jednotlivým kritériím. Dále stěžovatelka namítla, že kritérium zavinění vyložila žalovaná nesprávně, a uvedla, že nechtěla porušit zákon a ani nevěděla, že by mohla porušit zákon zařazením předmětného pořadu do vysílání. Žalovaná dále vůbec nepřihlédla k rozsahu a dosahu údajně závadného vysílání. Z těchto důvodů považovala stěžovatelka napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a uloženou pokutu za nepřiměřenou. V osmém žalobním bodě stěžovatelka namítla, že rozhodnutí žalované bylo nezákonné, protože nebyla předem upozorněna na porušení zákona v souladu s ustanovením § 59 odst. 1 zákona

č. 231/2001 Sb. Upozornění, na něž se žalovaná odkazovala a která se týkala reportáží „Mocipán“ a „Anděl smrti“ odvysílaných v červenci 2003 v pořadu Na vlastní oči, byla podle stěžovatelky uložena v rozporu s ustanovením § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., neboť bylo vydáno bez řádného dokazování. Obdobně se stěžovatelka vyslovila i o upozorněních vydaných žalovanou v řízeních týkajících se pořadu Střepiny a Občanské judo. Stěžovatelka namítla, že neměla příležitost se vyjádřit ani k oznámení o zahájení správního řízení ani k jednomu z těchto tvrzení žalovaného, neboť je žalovaná zmínila až ve správním rozhodnutí. Dále stěžovatelka navrhla, aby městský soud přezkoumal předmětná upozornění z hlediska zákonnosti, poněvadž je to nezbytným předpokladem toho, zda žalovaná splnila upozornovací povinnost před uložením pokuty. Na základě těchto žalobních bodů navrhla stěžovatelka napadené rozhodnutí žalované zrušit pro vady řízení a pro nezákonnost. Pro případ, že by městský soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, navrhla stěžovatelka výrazné snížení uložené pokuty, případně úplné upuštění od jejího uložení.

O žalobě rozhodl městský soud **napadeným rozsudkem**, jímž žalobu v plném rozsahu zamítl. K jednotlivým žalobním bodům městský soud uvedl následující důvody. K námitkám obsaženým v **prvním žalobním bodě** soud konstatoval, že pasáž rozhodnutí žalované, v níž je popsána reportáž „Virtuální silnice“, představuje analýzu této reportáže, která se stala jedním z podkladů rozhodnutí žalované. Městský soud shledal, že součástí správního spisu je i CD disk s nahrávkou předmětné reportáže, jakož i CD disk, na němž je zachycen rozhovor reportérky se zástupcem společnosti Flipper stav, s. r. o. Proto byl správní spis podle městského soudu dostatečným podkladem pro zjištění skutečného stavu věci. Soud se dále neztotožnil s názorem žalobce, že by žalovaná byla povinna definovat právní pojem „objektivní a vyvážené informace“ nezbytné pro svobodné vytváření názorů, který je součástí skutkové podstaty předmětného správního deliktu, neboť tyto pojmy považuje za srozumitelné a užívané i v běžném jazyce v tom smyslu, že jde o poskytování informací, které v maximální možné míře odpovídají skutečnosti a přinášejí pohledy všech zúčastněných stran tak, aby si skutečně adresát těchto informací na jejich základě mohl vytvořit o dané problematice vlastní kvalifikovanou představu. Podle názoru městského soudu zároveň žalovaná v napadeném rozhodnutí obsáhle zdůvodnila, v čem byla v daném případě reportáž žalobce neobjektivní a nevyvážená a proč neměl divák na základě takto odvysílaných informací možnost utvořit si o dané problematice vlastní názor. K námitkám obsaženým ve **druhém žalobním bodě** městský soud uvedl, že se sice ztotožňuje s názorem stěžovatelky v tom, že „není nutné dát v reportáži prostor všem stranám mechanicky stejně, nýbrž je podstatné, aby zaznělo jejich stanovisko, popřípadě jejich postoj k věci, a to v přiměřeném rozsahu“, avšak pouze za podmínky, že skutečně všechny strany dostaly dostatečný prostor k vyjádření svého stanoviska. V posuzované věci městský soud konstatoval, že jednatel společnosti Flipper stav, s. r. o. potřeboval pro své vyjádření větší časový prostor než v odvysílané reportáži zazněl, neboť sám opakoval, že nejde z jeho pohledu o jednoduchou věc. Fragments jeho vyjádření podle názoru městského soudu postrádají logičnost a působí na diváka tak, že jednatel společnosti není schopen se k věci srozumitelným způsobem vyjádřit, přičemž navíc jsou za vstupem s jeho vyjádřením řazeny vstupy s advokátem coby nezávislým odborníkem, které celý jeho projev před diváky zpochybňují. Městský soud konstatoval, že není možno plnohodnotně nahradit bezprostřední vyjádření stanoviska společnosti Flipper stav s. r. o. komentářem redaktorky oproti ostatním účastníkům, kteří dostali v reportáži takový časový prostor, v němž se mohli sami vyjádřit. K námitkám obsaženým ve **třetím a čtvrtém žalobním bodě žaloby** městský soud uvedl, že provedl důkaz CD-diskem, na němž je nahrávka předmětné reportáže, neprováděl však důkaz záznamem rozhovoru mezi jednatelem společnosti a reportérkou televize Nova, neboť obsah tohoto záznamu byl oběma stranách znám a účastníci jeho provedení ani nenavrhovali. Městský soud se vyjádřil v tom směru, že informace, proč se společnost Flipper stav, s. r. o. necítí být vázána smlouvou vůči majitelům pozemků, je podstatná, neboť vyjadřuje vztahy mezi jednotlivými účastníky reportáže a byla redaktorce

sdělena. Právě způsob zpracování zvolený redaktorkou vypovídá o jejím nestejném přístupu ve vztahu ke zpracování vyjádření jednotlivých účastníků. Časový prostor, který zástupce společnosti Flipper stav. s. r. o. dostal v reportáži, byl vyplněn toliko úryvky z jeho vyjádření, které ve svém celku postrádaly srozumitelnost. Této skutečnosti si musela být podle názoru městského soudu redaktorka reportáže dobře vědoma, a proto zvolila při zpracování reportáže způsob, že sama zrekapitulovala stanovisko společnosti Flipper stav s. r. o. K námitkám stěžovatelky obsaženým v pátém žalobním bodě městský soud uvedl, že se ztotožňuje s tvrzením stěžovatelky, že chybné uvedení částek (95 mil. Kč, 65 mil. Kč a konečně 96 mil. Kč) bylo toliko doprovodným prvkem pro sdělení a pro hledání subjektů, jež mají souvislost s neutěšeným stavem komunikace v obci Květnice. Proto tuto námitku uznal za částečně důvodnou. K námitkám uvedeným v šestém žalobním bodě, jimiž stěžovatelka poukazovala na nesprávné právní posouzení věci, městský soud uvedl, že nesouhlasí s jejím názorem, že by další informace o předmětné věci, které by byly následně vysílány, mohly mít vliv na posouzení porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., neboť pozdější vysílání by již nutně zasáhlo jiný okruh diváků než původní pořad a nebylo by již ani kvůli časovému odstupu způsobitelné uvést na pravou míru zkreslující informace, které původně zazněly. Městský soud dále konstatoval, že poukaz stěžovatelky na nutnost posouzení celého pořadu Občanské judo je na místě, avšak při tvorbě a vysílání jeho jednotlivých reportáží je třeba respektovat, že je nutno dát možnost jednotlivým stranám, aby se k věci vyjádřily způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o obsahu takových vyjádření. K námitkám uvedeným v **sedmém žalobním bodě**, které se týkaly vyhodnocení zákonných kritérií uložení pokuty žalovanou, městský soud uvedl následující. Ztotožnil se s hodnocením kritéria „míry zavinění“ tak, jak ho posoudila žalovaná, a konstatoval, že právě stěžovatelka byla tím subjektem, který zařadil předmětný reportážní příspěvek do vysílání, a z toho pohledu je tím, kdo nese za toto jednání odpovědnost. K námitce stěžovatelky odlišnou výši pokuty v obdobných případech městský soud konstatoval, že je věcí žalované, aby posoudila konkrétně každé porušení zákona individuálně. Dále soud konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že v obdobných případech žalovaná ukládala za porušení stejné skutkové podstaty nejen pokuty v nižší výši, ale i ve výši obdobné, což odráží skutečnost, že žalovaná neukládá pokuty mechanicky, aniž by zohlednila konkrétní okolnosti daného případu. V posuzované věci městský soud shledal, že žalovaná dostala povinnosti posoudit jednotlivá zákonná kritéria, a i když posouzení jednotlivých kritérií není zcela pregnantní, úvaha žalované je v něm obsažena seznatelným a přezkum rozhodnutí umožňujícím způsobem. K námitkám uvedeným v **osmém žalobním bodě** městský soud uvedl, že námitka nezákonnosti předchozích upozornění, která žalovaná v obdobných věcech stěžovatelce udělila, by mohla být úspěšně vznesena pouze v rámci řízení, v nichž byla vydána konkrétní rozhodnutí. Dále soud odkázal na svou předchozí judikaturu, podle níž je podmínka předchozího upozornění dle ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. splněna, pokud byla stěžovatelka již dříve žalovanou upozorněna na porušení téhož ustanovení zákona. V závěru se městský soud zabýval rovněž tím, zda nejsou dány podmínky pro využití moderačního oprávnění. Přitom dospěl k závěru, že uložená pokuta 300 000 Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž pokutou, která odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ustanovení § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. (tj. rozpětí od 5000 do 2 500 000 Kč). Pokuta tak byla uložena při dolní hranici zákonné sazby.

Proti napadenému rozsudku brojila stěžovatelka **kasační stížností**, kterou opřela o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Těmto kasačním důvodům podřadila následující námitky sdružené do sedmi stížnostních bodů. V **prvním stížnostním bodě** stěžovatelka namítla, že se nedopustila skutku, který jí byl vytýkán. Odvysílala sice předmětnou reportáž, nicméně jejím smyslem bylo poukázat ve veřejném zájmu na neutěšený stav komunikace v obci Květnice nedaleko Prahy. Účelem reportáže nebylo předestírat veřejnosti problémy, které má společnost Flipper stav, s. r. o. s předchozím dodavatelem, nýbrž upozornit

na problém, který je v obci. Stěžovatelka poukázala na to, že řízení bylo zahájeno z podnětu společnosti Flipper stav, s. r. o. (což je ovšem v rozporu s vyjádřením žalované, která uvedla, že se tak stalo na základě monitoringu vysílání stěžovatelky). Podle jejího názoru se tak žalovaná nechala vmanipulovat touto společností do hodnocení, které jí z hlediska zákona a z hlediska obsahu reportáže nepřísluší. Z celkového vyznění předmětné reportáže bylo podle názoru stěžovatelky patrné, že nešlo o jednostranné informace ze strany stěžovatelky ani o nepodložené hodnotící soudy, nebyly uveřejněny informace lživé ani nedošlo k nepřipustnému ovlivňování diváka. Navíc dala stěžovatelka všem stranám v reportáži přiměřený prostor pro jejich vyjádření s ohledem na účel a téma reportáže. **Ve druhém stížnostním bodě** poukázala stěžovatelka na to, že jak správní rozhodnutí, tak i napadený rozsudek jsou nesrozumitelné, protože z nich není patrné, co se rozumí neurčitým pojmem „vyvážený“ a „objektivní“. Městský soud podle názoru stěžovatelky nerozlišil oba neurčité pojmy (stejně jako ve správním řízení žalovaná) a označil je za „pojmy obecně známé“. Stěžovatelka tedy z obou rozhodnutí nemohla seznat, v čem spočívalo porušení zákona a čeho se má vyvarovat, aby příště nebyla pokutována. **Ve třetím stížnostním bodě** stěžovatelka podotkla, že městský soud nepřezkoumal dostatečně způsob, jakým žalovaná odůvodnila naplnění zákonných kritérií uvedených v ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb. Konkrétně stěžovatelka upozornila na to, že žalovaná opomněla vyhodnotit dosah a rozsah vysílání, a z tohoto důvodu mělo být její rozhodnutí městským soudem zrušeno. **Ve čtvrtém stížnostním bodě** stěžovatelka namítla, že soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žalovaná přihlédla při ukládání pokuty k povaze vysílaného programu a k postavení stěžovatelky na mediálním trhu se zřetelem k její odpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy, když ztotožnila kritérium „povahy vysílaného programu“ s tvrzením, že „k porušení zákona došlo ve významném publicistickém pořadu.“ Podle názoru stěžovatelky žalovaná nevyložila, co se rozumí „povahou vysílaného programu“ a nesprávně přiřadila k povaze vysílaného programu „významný publicistický pořad.“ **V pátém stížnostním bodě** stěžovatelka namítla, že městský soud nesprávně vyhodnotil kritérium zavinění protiprávního jednání, když se ztotožnil se závěry hodnocení žalované, že stěžovatelka předmětnou reportáž odvysílala úmyslně. K tomu stěžovatelka uvedla, že odvysíláním reportáže nechtěla porušit zákon, a navíc ani nevěděla, že tímto jednáním může zákon porušit. Samotný fakt, že předmětnou reportáž zařadila do vysílání, ještě neznamená, že tak učinila úmyslně. **V šestém stížnostním bodě** stěžovatelka namítla, že městský soud nesprávně vyložil zákon, pokud dovedl s odkazem na svou předchozí judikaturu, že podmínka předchozího upozornění stěžovatelky byla splněna. Napadený rozsudek je v této části podle názoru stěžovatelky nesrozumitelný, jelikož není zřejmé, na základě čeho dospěl k takovému závěru. Stěžovatelka nesouhlasila s názorem městského soudu, že proti dřívějším upozorněním mohla úspěšně brojit jen v rámci řízení, v nichž byla tato upozornění vydána. Stěžovatelka odkázala na názor městského soudu, podle něhož může uplatnit námitky vůči upozornění pouze v souvislosti se žalobou proti správnímu rozhodnutí o uložení pokuty. Proto stěžovatelka vznesla tuto námitku v předmětném řízení, aby zpochybnila zákonnost upozornění vydaných žalovanou pod sp. zn. Rup/3/04 a Rup/8/04. Pokud by městský soud přezkoumal zákonnost všech upozornění, kterých se žalovaná dovolávala, musel by dospět k závěru, že není věcná souvislost mezi jednáními, která jsou předmětem obou upozornění, a jednáním, za které byla uložena pokuta napadená žalobou, přičemž zde chybí i souvislost časová. **V sedmém stížnostním bodě** stěžovatelka namítla, že výše pokuty byla zjevně nepřiměřená, a to mj. i s ohledem na to, že správní orgán hodnotil porušení zákona jako „*nikoliv tolik závažné, aby zakládalo důvody pro uložení vyšší pokuty.*“ Toto tvrzení stěžovatelka dále podepřela poukazem na předchozím rozhodovací praxi v obdobných věcech, v nichž městský soud shledal úvahu žalované ohledně výše uložené pokuty za nedostatečně odůvodněnou či nepřezkoumatelnou. Z uvedených důvodů navrhla stěžovatelka zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná uvedla, že na rozdíl od stěžovatelky považuje za podstatné, že v reportáži nebyl uveden důvod, proč se společnost Flipper stav, spol. s r. o. necítí být vázána smlouvou vůči majitelům pozemků, neboť tato skutečnost vyjadřuje vztahy mezi jednotlivými účastníky reportáže. Dále konstatovala, že neposuzovala jednání stěžovatelky z pohledu soukromoprávní ochrany dobré pověsti uvedené společnosti, nýbrž pouze v souladu s ustanovením § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. Žalovaná trvá dále na svém názoru, že v reportáži nebyl pro jednotlivé strany poskytnut odpovídající prostor k vyjádření, přičemž zejména jednání společnosti Flipper stav, s. r. o. byl poskytnut prostor pouze pro úryvky jeho vyjádření, které ve svém celku postrádaly srozumitelnost. Dále vyjádřila nesouhlas s názorem stěžovatelky, že její rozhodnutí je nesrozumitelné z důvodu nedostatečného výkladu neurčitých pojmů a poukázala na shodnou výkladovou praxi městského soudu. Ohledně námitek týkajících se hodnocení zákonných kritérií pro uložení výše pokuty, hodnocení míry zavinění a předchozího upozornění na porušení zákona žalovaná odkázala na hodnocení městského soudu.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti:

Ve spisu je založen podnět společnosti Flipper stav, s. r. o. ze dne 31. 5. 2006, kterým tato společnost upozornila žalovanou na to, že odvysílaná reportáž „Virtuální silnice“ nespĺňovala požadavky objektivit y a vyváženosti. Konkrétně bylo v podnětu uvedeno, že společnost Flipper stav, s. r. o. nabídla televizi Nova všechny materiály k problematice dokončení výstavby komunikací v lokalitě Květnice. To však televize Nova odmítla. Pořad celý problém nevysvětlil a místo toho diváky zmátl. Dezinterpretována byla i vyjádření členů sdružení o částkách 95 mil. Kč a 65 mil. Kč, které stála stavba, neboť navozovala dojem, že se ztratila částka 30 mil. Kč, což neodpovídá skutečnosti. K podnětu bylo přiloženo i CD se zvukově-obrazovým záznamem rozhovoru redaktorky televize Nova se zástupci společnosti.

Z analýzy pořadu provedené analytickým odborem Úřadu žalované vyplývá, že byla provedena jak na základě záznamu samotné reportáže, tak i kompletní nahrávky hodinového rozhovoru redaktorky televize Nova se zástupci společnosti Flipper stav, s. r. o. Po stručném popisu příspěvku je v analýze obsažena hodnotící pasáž, která posuzuje obsah reportáže z hlediska „vyváženosti“. Ta byla podle analýzy porušena v pořadu ve dvou rovinách. První rovinou je odlišný přístup autorů reportáže k vyjádřením společnosti Flipper stav, s. r. o. (jednatel Ondřej Kolář), která jsou okamžitě zpochybňována, a k výpovědím dalších aktérů, které jsou předkládány jako hodnověrná fakta. Druhou rovinou porušení vyváženosti byla podle analýzy kritika stavebního úřadu, neboť k ní se vyjádřil starosta obce v tom smyslu, že stavební úřad pochybil v tom směru, že včas neodpovídal na dopisy sdružení Květnice II, což hodlá řešit interním postupem. Toto vyjádření však nijak neobjasnilo podstatu kritiky stavebního úřadu, která spočívala v samotném řešení problému nedostavěných komunikací. Z hlediska objektivit y reportáže spočívají zjištěná pochybení především ve srovnání toho, co bylo odvysíláno, s tím co autorka reportáže věděla ještě před vytvořením příspěvku z již zmiňovaného rozhovoru se zástupci firmy. První takovou skutečností byla výchozí situace, kdy společnost Flipper stav, s.r.o. podepsala smlouvu o převzetí závazků. V té době již byla celá částka 65 mil. Kč zcela vyčerpána a ještě nebyla splněna řada závazků vůči dodavatelům. Proto společnost Flipper stav, s.r.o. investoval do zakázky navíc téměř 16 mil. Kč, a to z toho důvodu, že měla u téhož dodavatele (od něhož převzala závazky) sjednanu jinou, mnohem větší investici. Druhou skutečností, která podle analýzy narušila „objektivit u“ reportáže, byla existence právních stanovisek ve prospěch jednání Flipper stav, s.r.o. Jednatel společnosti dle záznamu rozhovoru tato stanoviska redaktorce televize Nova nabízel, avšak v odvysílané

reportáži o nich nebylo ani zmínky. Bylo prezentováno pouze stanovisko nezávislého experta advokáta Mgr. Vladimíra Mrkvičky, který ovšem problémem platnosti předmětné smlouvy posunul do roviny okamžiku nabytí platnosti a účinnosti a skutečného jednání společnosti Flipper stav, s. r. o., která se podle jeho názoru chová v souladu s uvedenou smlouvou jako investor. Podle analýzy toto vyjádření zcela míjí vlastní problém naplňování smlouvy. Třetí skutečností byl nedostatek reportáže spočívající v tom, že v ní byl zamlčen hlavní důvod, proč Flipper stav, s. r. o. není povinen smlouvu vůči majitelům pozemků naplňovat. Tímto důvodem je skutečnost, že se společností Flipper stav, s. r. o. neuzavřela většina majitelů pozemků v lokalitě Květnice II smlouvy (pouze 10 majitelů ze 196). Tuto skutečnost se jednatel Ondřej Kolář pokoušel v rozhovoru vysvětlit, ale byl násilně přerušen redaktorkou, čímž byla informace ztracena. Předmětná pasáž reportáže byla odvysílána takto: Ondřej Kolář (jednatel): „*My jsme převzali závazky sdružení, které jsme naplnili ve vztahu ke dodavatelům. Práva jsme nepřevzali, protože většina z lidí, kteří...*“ Reportérka mu vskočila do řeči a přečetla pasáž ze smlouvy: „*Nový investor převezme všechna práva a povinnosti ze smluv, pohledávek a závazky týkající se investiční akce výstavba infrastruktury a komunikací na pozemcích, atd....*“ Ondřej Kolář na to zareagoval takto: „*Jasně. Já mluvím o tom, že původní investor nám nechával zakázku s neuhrazenými platbami ve vztahu jak ke generálnímu dodavateli, tak subdodavateli.*“ (stříh). Podle analýzy kvůli těmto třem pochybením stěžovatelky diváci ztratili možnost pochopit jednání společnosti Flipper stav, s. r. o. Posledním bodem hodnocení analýzy bylo věcné pochybení reportérky, která se v závěru reportáže dopustila chyby, když uvedla, že „*...96 milionů, které klienti zaplatili, není zanedbatelná částka a zřejmě pouze policie je v tuto chvíli schopná zjistit, kam se peníze poděly. ...*“ Přitom však v úvodu reportáže z výpovědi Ing. P. Š., zástupce sdružení Květnice II. vyplývá, že celkově byla od účastníků vybrána částka 95 mil. Kč, avšak na výstavbu komunikací a vjezdů byla podepsána smlouva na 45 mil., přičemž postupně došlo k navýšení této ceny na 65 mil. Kč. Redaktorka tedy jednak zaměnila celkovou částku 95 milionů Kč s částkou 65 mil. Kč určenou na výstavbu komunikací, přičemž navíc zkreslila původní údaj „95 mil.“ na „96 mil.“ Z analýzy pořadu vyplývá závěr, že redaktorka zamlčela divákům fakta nezbytná k vytvoření svobodného informovaného názoru a v jednom případě se dopustila vážné věcné chyby, v jejímž důsledku může být společnost Flipper stav, s. r. o. nespravedlivě obviněna ze zpronevěry 31 mil. Kč. Celou konstrukcí příspěvku, průvodními komentáři, volbou mluvčích i zamlčením podstatných informací a zjevnou faktickou chybou bylo divákům znemožněno, aby si učinili svobodně o případu vlastní názor, navíc nebylo umožněno ani stavebnímu úřadu v Úvalech, aby se mohl bránit proti nařčením z nenaplňování svého poslání.

Oznámením o zahájení správního řízení ze dne 1. 12. 2006, sp. zn. 2006/985/dzu/CET, č. j. dzu/8693/06, žalovaná sdělila stěžovatelce, že s ní zahájila správní řízení ve věci porušení povinnosti provozovatele poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů stanovené v ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. Tohoto porušení se měla stěžovatelka dopustit tím, že dne 25. 5. 2006 na programu Nova odvysílala v čase od 22:00 hod. reportážní příspěvek „Virtuální silnice“ v rámci pořadu Občanské judo. V oznámení žalovaná stručně zrekapitulovala na základě výše uvedených závěrů své analýzy, v čem spatřuje pochybení stěžovatelky.

Z protokolu o nahlížení do spisu ze dne 5. 2. 2007 vyplývá, že téhož dne do správního spisu nahlédla pověřená zaměstnankyně stěžovatelky JUDr. M. H., přičemž jí byly pořízeny kopie zvukově-obrazového záznamu rozhovoru, který vedla redaktorka Pavlína Danková se zástupci společnosti Flipper stav, s. r. o., a dále zvukově-obrazový záznam reportáže „Virtuální silnice“.

Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2007, sp. zn. 2006/985/dzu/CET, č. j. 5457/07, uložila žalovaná stěžovatelce pokuty ve výši 300 000 Kč za porušení povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů, stanovené v ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., k němuž došlo dne 25. 5. 2006 tím, že v čase od 22:00 hod.

na programu Nova odvysílala stěžovatelka v rámci pořadu Občanské judo reportážní příspěvek „Virtuální silnice“. Zároveň uložila stěžovatelce povinnost uhradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1000 Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná stručně zrekapitulovala obsah předmětné reportáže na základě provedené analýzy svého Úřadu a dále se zabývala námitkami stěžovatelky uvedenými v obou vyjádřeních. Došla k závěru, že předmětná reportáž neposkytla všechny nezbytné informace pro objektivní posouzení divákem, podsouvá divákům své vlastní přesvědčení a ovlivňuje tak jejich názor. Některé skutečnosti nebyly v reportáži zmíněny, následkem čehož pak nelze hovořit ani o svobodném vytváření názoru, neboť zjištění jsou předkládána jako jednoznačná a skutečnosti, které by mohly tato zjištění zpochybňovat, nejsou dostatečně objasněny. Neobjektivnost a nevyváženost poskytnutých informací žalovaná shledala v pasážích reportáže, které označila již analýza pořadu, a to jednak v nevyvážené prezentaci postojů všech zainteresovaných stran (ačkoliv celá reportáž je o údajné odpovědnosti a pochybení společnosti Flipper stav, s. r. o. za nedokončení výstavby komunikací v lokalitě Květnice), jednak v zamlčení hlavního důvodu, proč Flipper stav, s. r. o. není povinen smlouvu naplňovat, kterým bylo neuzavření smluv s jednotlivými majiteli pozemků v lokalitě Květnice II. V okamžiku, kdy se jednatel společnosti Ondřej Kolář snažil tuto skutečnost objasnit, byl následně reportérkou přerušen a poté již informaci nesdělil. Dalším pochybením vůči těmto zásadám poskytování informací byl podle žalované nerovnocenný přístup reportérky k jednotlivým výpovědím: výpovědi zástupce sdružení Spokojené bydlení J. S. jsou předkládána jako hodnověrná fakta a zůstávají bez jakékoliv kritické reakce. Konečně v reportáži byly i závažné věcné chyby, jelikož redaktorka Pavlína Danková neprovedla rozlišení částky 95 mil. Kč a částky 65 mil. Kč z ní oddělené na výstavbu komunikací, a navíc tuto částku zvýšila na 96 mil. Kč. Dále vyhodnotila i námitky stěžovatelky uvedené ve jejích vyjádřeních. K nim konstatovala, že stěžovatelka prostřednictvím nahlédnutí do spisu musela mít všechny informace o tom, co je obsahem nahrávky rozhovoru redaktorky televize Nova a kdo je stěžovatelem. Dále uvedla, že k analýze neměla k dispozici žádné jiné podklady než ty, které byly ve spise. Podkladem rozhodnutí tedy byl pouze materiál obsažený ve spise, s nímž byla stěžovatelka plně obeznámena. Žalovaná dospěla k závěru, že stěžovatelka odvysíláním předmětné reportáže porušila povinnost provozovatele vysílání poskytovat objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů, neboť způsob vedení reportáže byl příčinou nedostatečného zjištění skutečností a divák se tak nemohl dopátrat objektivní pravdy. Tato skutečnost, resp. její možné důsledky, tak mohla být vážnou překážkou pro možnost svobodného vytváření názorů na základě předložených faktů a mohla ovlivňovat společenské mínění. Žalovaná zjistila, že stěžovatelce bylo v minulosti za porušení zákona (stejně skutkové podstaty) vydáno již několik upozornění, a to např. pod sp. zn. Rup /3/04 ze dne 6. 3. 2004, sp. zn. Rup/8/04 ze dne 7. 10. 2003, anebo sp. zn. 2006/208/jfu/CET ze dne 13. 6. 2006 (pořad Občanské judo, reportážní příspěvek o udělování výjimek ze stavební uzávěry ve Zdíbech). Při stanovení pokuty žalovaná přihlédla k tomu, že stěžovatelka je provozovatelem celoplošného televizního vysílání s výrazným podílem na mediálním trhu. K porušení zákona došlo ve významném publicistickém pořadu. Formulace příspěvku je věcí žalované, a proto došlo k jeho odvysílání úmyslně. Samotné porušení zákona však nebylo natolik závažné, aby zakládalo důvody pro uložení sankce ve vyšší sazbě, a to i s ohledem na skutečnost, že uvedení předmětné reportáže nevedlo k finančnímu prospěchu účastníka řízení.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že při jednání dne 16. 10. 2007 městský soud na návrh stěžovatelky provedl důkaz CD diskem se záznamem předmětné reportáže, avšak neprovedl důkaz druhým CD diskem s nahrávkou celého rozhovoru redaktorky Pavlíny Dankové. se zástupci společnosti Flipper stav, s. r. o. s odůvodněním, že tento CD disk je obsahem spisu, stěžovatelka s ním byla seznámena a netrvá na jeho provedení před soudem.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s. Pochybnosti o včasnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vyjasnil na základě stěžovatelkou doloženého originálu podacího lístku, který prokazuje, že kasační stížnost byla podána v poslední den zákonné lhůty, tj. 30. 11. 2007.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud úvodem přistoupil ke kvalifikaci jednotlivých stížnostních námitek stěžovatelky pod kasační důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s., které stěžovatelka označila. Shledal, že jednotlivá tvrzení v rámci každého ze čtyř stížnostních bodů lze podřadit různým kasačním důvodům. Proto Nejvyšší správní soud považuje za vhodné nejprve stručně uvést, v čem označené kasační důvody spočívají, aby nastínil obecné východisko k posouzení jejich naplnění či nenaplnění v jednotlivých námitkách stěžovatelky. Kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován. Kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. dopadá na situaci, v níž došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, nebo pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Dále dopadá tento kasační důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytykanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Konečně kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) spočívá v namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu, která může být dána z následujících důvodů. Prvním a zároveň nejzávažnějším důvodem nepřezkoumatelnosti je nesrozumitelnost napadeného rozsudku, druhým je nedostatek důvodů rozhodnutí a konečně může být nepřezkoumatelnost dána z důvodu jiné vady řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Optikou takto vymezeného rámce přezkumu napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud posoudil stěžovatelčiny námitky.

V prvním stížnostním bodě stěžovatelka napadla výklad smyslu předmětné reportáže žalovanou, když tvrdila, že cílem bylo poukázat na problémy v obci. Kromě toho poukázala na to, že žalovaná se nechala společností Flipper stav, s. r. o. (která podala k prošetření odvysílání

reportáže podnět), vmanipulovat do hodnocení, které jí nepřísluší. Tuto námitku Nejvyšší správní soud podřadil kasačnímu důvodu uvedenému v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy konkrétně nesprávnému posouzení právní otázky výkladu ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že vydání napadeného rozhodnutí žalované předcházelo řízení zahájené z úřední povinnosti (ex offio), které může být iniciováno podnětem ze strany diváků či osob, jichž se odvíšlý pořad dotýkal. V samotném podnětu společnosti Flipper stav, s. r. o., který je založen ve spise a jehož přílohou byl i nahraný CD disk s nahrávkou rozhovoru redaktorky reportáže s jednatelem společnosti, tedy nespočívá žádná procesní vada, neboť do úřední činnosti žalované nepochybně spadá i komunikace s diváky a přijímání jejich podnětů a stížností, na základě nichž poté může žalovaná z vlastního podnětu zahájit řízení o správním deliktu. Přitom je samozřejmě žalovaná povinna odlišit zájem soukromý od veřejného a prošetřit jednání provozovatele vysílání z pohledu ochrany hodnot chráněných právem veřejným, tedy objektivitu a vyváženosti informací, nikoliv hodnot chráněných právem soukromým, tedy např. dobré pověsti provozovatele (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, 4 As 69/2007 - 128, přístupný na www.nssoud.cz) V posuzované věci však z rozhodnutí žalované nic nenasvědčuje tomu, že by hodnotila zásah stěžovatelky do osobnostních práv společnosti Flipper stav, s. r. o. Žalovaná totiž posuzovala, zda nedostatečné pochopení problému ze strany pracovníků stěžovatelky (autorů reportáže) a z něho pramenící struktura a obsah reportáže negativním způsobem ovlivnily objektivitu a vyváženost reportáže, což je naprosto v souladu s účelem ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. Tento aspekt věci žalovaná i městský soud odůvodnily dostatečně, a proto Nejvyšší správní soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou.

Ve druhém stížnostním bodě stěžovatelka namítala nesrozumitelnost rozhodnutí žalované i rozsudku, protože z nich není patrné, co se rozumí neurčitými pojmy „vyvážený“ a „objektivní“. Městský soud podle názoru stěžovatelky nerozlišil oba neurčité pojmy (stejně jako ve správním řízení žalovaná) a označil je za „pojmy obecně známé“. Nejvyšší správní soud podřadil tyto námitky pod kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí žalované a následně i napadeného rozsudku městského soudu. Nejvyšší správní soud nejprve obecně uvádí, že nesrozumitelnost je takovou vadou individuálního právního aktu, která znemožňuje porozumění jeho obsahu, zejména v situacích, kdy výrok neodpovídá odůvodnění, není-li rozhodnutí správního orgánu vůbec rozčleněno na výrok a odůvodnění či není-li v něm uvedeno, podle jakých ustanovení kterých právních předpisů bylo rozhodováno. Naproti tomu se nejedná o nesrozumitelnost působící nepřezkoumatelnost tehdy, lze-li nedostatky rozhodnutí překlentout výkladem, tj. nebudou-li po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku – s přihlédnutím k obsahu spisu a k úkonům správních orgánů a účastníků – pochyby o jeho významu (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007 - 60, dále rozsudek ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006 - 72). Nedostatečný výklad neurčitých pojmů může způsobit nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost pouze tehdy, není-li z něho zřejmé, jaké významové pole neurčitý pojem má a zda toto významové pole svým rozsahem zahrnuje i popis posuzovaného skutkového děje. Žalovaná i městský soud charakterizovaly pojmy „objektivní“ a „vyvážené informace“ jako obecně známé. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto vymezené významové pole neurčitého pojmu je ekvivalentní významovému poli těchto pojmů v obecné češtině. S tímto názorem městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, neboť z textu zákona č. 231/2001 Sb. jednoznačně plyne, že tyto pojmy nemají svou vlastní legální definici a ani z kontextu nelze dovodit, že by měly mít pro oblast působnosti právních norem tohoto zákona svůj specifický obsah. Kromě toho Nejvyšší správní soud v souladu se svou předchozí judikaturou upozorňuje na skutečnost, že neurčité pojmy nelze jednoznačně a přesně definovat, neboť jejich význam je do značné míry odvislý od konkrétního skutkového

děje, jehož popis jim má být podřazován. Z napadeného rozhodnutí žalované je zřejmé, že vymezila pasáže předmětné reportáže, které nepůsobily objektivně a vyváženě, a zároveň označila i důvody, na základě nichž k takovému úsudku dospěla. Proto se Nejvyšší správní soud ztotožnil s názorem městského soudu a nepovažuje tuto námitku za důvodnou.

Ve třetím stížnostním bodě namítala stěžovatelka nedostatečné odůvodnění kritérií pro stanovení výše pokuty uvedených v ustanovení § 61 odst. 2 a 3 zákona č. 231/2001 Sb., a to konkrétně kritérium „obsah a rozsah vysílání“. Městský soud podle názoru stěžovatelky tuto část napadeného rozhodnutí žalované nedostatečně přezkoumal. Tyto námitky Nejvyšší správní soud podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů napadeného rozsudku. Jak Nejvyšší správní soud již dříve uvedl (viz blíže rozsudek č. j. 4 As 34/2007 – 129, přístupný na www.nssoud.cz), vzhledem ke skutkovému kontextu toho kterého posuzovaného případu není třeba odůvodnit vždy všechna zákonná kritéria, ale pouze ta, která hrají ve správním uvážení žalované svou roli. Dále také Nejvyšší správní soud konstatoval, že uvedená kritéria (zejména obsahu a povahy vysílaného pořadu, rozsahu a dosahu vysílání) se dosti vzájemně významově prolínají či překrývají, takže je nelze úplně přesně definičně oddělit. Městský soud se k příslušné žalobní námitce, že tato kritéria nebyla žalovanou detailně odůvodněna, vyjádřil v tom směru, že byt' nejsou odůvodněna pregnantně, jsou odůvodněna „*způsobem umožňujícím přezkum rozhodnutí*“. K absenci výslovného odůvodnění kritéria obsahu a dosahu vysílání se žalovaná nevyjádřila. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že hodnocení těchto kritérií lze dovodit z vyjádření žalované, že „*při stanovení pokuty žalovaná přihlédla k tomu, že stěžovatelka je provozovatelem celoplošného televizního vysílání s výrazným podílem na mediálním trhu. K porušení zákona došlo ve významném publicistickém pořadu*“. Proto je Nejvyšší správní soud toho názoru, že žalovaná odůvodnila tato kritéria dostatečně a její rozhodnutí tak nebylo nepřezkoumatelné, takže městský soud usoudil správně, když tuto námitku stěžovatelky nepovažoval za důvodnou.

Ve čtvrtém stížnostním bodě stěžovatelka napadla nesprávný výklad právních pojmů tvořících zákonná kritéria pro ukládání pokut dle zákona č. 231/2001 Sb., konkrétně kritérium „povahy vysílaného programu“. Tuto námitku podřadil Nejvyšší správní soud pod kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka v tomto bodě v podstatě blíže rozvedla předchozí námitku, v níž namítala nepřezkoumatelnost postupu žalované při vyhodnocení zákonných kritérií pro uložení pokuty, zejména „povahu vysílaného programu“. Nejvyšší správní soud proto odkazuje na své odůvodnění ke třetímu stížnostnímu bodu a dodává, že není důvod, proč by nebylo možné kritériu „povahy vysílaného programu“ podřadit charakteristiku „významný publicistický pořad“. V takovém výkladu zákonného kritéria Nejvyšší správní soud nespatřuje ani překročení jeho významových hranic, ani nesoulad se skutkovým stavem věci (tj. skutečnou povahou odvysílané reportáže jako součásti programu Občanské judo). Je tak zřejmé, že žalovaná ani městský soud se nedopustily nesprávného výkladu kritéria „povahy vysílaného programu“. Proto Nejvyšší správní soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou.

V pátém stížnostním bodě stěžovatelka namítala, že městský soud nesprávně vyhodnotil kritérium zavinění protiprávního jednání, když se ztotožnil se závěry hodnocení žalované, že stěžovatelka předmětnou reportáž odvysílala úmyslně. Tuto námitku Nejvyšší správní soud rovněž podřadil pod kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., konkrétně spočívající v nesprávném výkladu pojmu „míra zavinění“. K této námitce považuje Nejvyšší správní soud za nutné podotknout, že správní delikt upravený v ustanovení § 31 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 60 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb. náleží svou povahou mezi tzv. správní delikty právnických osob, které jsou založeny na principu objektivní odpovědnosti. Z toho vyplývá, že u nich není třeba zavinění delikventa (tj. subjektivní stránky deliktu) k jejich spáchání. Postačí tedy samotné protiprávní jednání a jeho příčinná souvislost

s protiprávním následkem, v tomto případě odvysíláním neobjektivních a nevyvážených informací. Jestliže ustanovení § 61 odst. 3 téhož zákona uvádí jako jedno ze zákonných kritérií, k nimž má žalovaná přihlížet při ukládání pokut, míru zavinění, pak se při uplatnění výkladového pravidla racionálního zákonodárce nemůže jednat o vyjádření subjektivní stránky deliktu, ale o okolnosti objektivního charakteru, které mají směřovat správní uvážení žalované k určení přiměřené výše sankce. Míra zavinění v tomto smyslu může spočívat v opakování téhož pořadu, který má závadný obsah, nereagování na případné upozornění žalované, že takový pořad má závadný obsah, či naopak menší míru zavinění v případě, kdy žalovaná při prvním odvysílání pořadu neupozornila provozovatele na porušení zákona, ačkoliv ho při dalším opakování pořadu pokutovala (viz k tomu např. Nejvyššímu správnímu soudu z rozhodovací činnosti známý případ odvysílání filmu „Záhada vyvoleného“ na programu Nova, v němž žalovaná vydala rozhodnutí dne 18. 5. 2007, sp. zn. 2006/964/Jan/CET, č. j. sot/5236/07), apod. Jestliže tedy žalovaná ve svém rozhodnutí uvedla, že „formulace příspěvku je věcí provozovatele televizního vysílání, došlo tedy k jeho odvysílání úmyslně“, nelze toto vyjádření vykládat na základě analogie s významem pojmu „zavinění“ v trestním právu soudním či přestupkovém právu, nýbrž autonomně ve významu objektivní stránky deliktu, tedy skutkových okolností deliktního jednání. V posuzované věci je zřejmé, že stěžovatelka vyrobila předmětnou reportáž a měla její obsah plně pod kontrolou, takže ji odvysílala na základě plného vědomí a vůle sdělit informace v ní obsažené divákům. V tomto směru je sice vyjádření žalované o „úmyslném odvysílání reportáže“ poněkud zavádějící, avšak s uvedenou výkladovou korekcí naprosto srozumitelné a přezkoumatelné. Žalovaná při hodnocení kritéria „míry zavinění“ tedy nemusí prokazovat prvky úmyslného zavinění, tedy vědomost stěžovatelky, že spáchaným skutkem způsobí protiprávní následek, ani vůli (či pouhé eventuální srozumění) způsobit svým jednáním protiprávní následek, neboť to u stěžovatelky jako právnické osoby není z povahy věci možné. Míru zavinění lze tedy dovozovat pouze z okolností odvysílání předmětné reportáže, nikoliv z psychologického vztahu stěžovatelky k protiprávnímu jednání a jeho škodlivému následku.

V šestém stížnostním bodě stěžovatelka nesouhlasila s názorem městského soudu, že proti dřívějším upozorněním mohla úspěšně brojit jen v rámci řízení, v nichž byla tato upozornění vydána. Stěžovatelka odkázala na názor městského soudu, podle něhož může uplatnit námitky vůči upozornění pouze v souvislosti se žalobou proti správnímu rozhodnutí o uložení pokuty. Proto stěžovatelka vznesla tuto námitku v předmětném řízení, aby zpochybnila zákonnost upozornění vydaných žalovanou pod sp. zn. Rup/3/04 a Rup/8/04. Tuto námitku podřadil Nejvyšší správní soud pod kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

K této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že se týká opět problematiky povinnosti předchozího upozornění na porušení zákona podle ustanovení § 59 zákona č. 231/2001 Sb. Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, toto upozornění nemá zákonem předepsanou formu a nemusí být žalovanou vydáváno ke každému jednotlivému porušení určitého ustanovení tohoto zákona. Smysl a účel upozornění spočívá v tom, aby byla stěžovatelka upozorněna při prvním naplnění určité skutkové podstaty správního deliktu, že toto jednání bude žalovanou sankcionováno. V posuzované věci Nejvyšší správní soud ze spisu zjistil, že pod sp. zn. Rup /3/04 a Rup /8/04 žalovaná vydala upozornění ve věci odvysílání zpravodajských pořadů Na vlastní oči a pořadu Střepiny, v němž byla podle názoru žalované porušena povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace. Stěžovatelčin poukaz na skutečnost, že tato upozornění nebyla v místní a časové souvislosti s odvysíláním reportáže Virtuální silnice, není důvodný. Věcná a časová souvislost upozornění se sankcionovaným deliktem je dosti vágním vymezením vazby mezi upozorněním na porušení zákona odvysíláním určitého pořadu a dalším porušením stejného ustanovení zákona obdobným způsobem

a ve své podstatě je užitím racionálního teleologického výkladu ustanovení § 59 zákona č. 231/2001 Sb. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tím, že aby se žalovaná mohla odkazovat na předchozí upozornění na porušení zákona uložené provozovateli, musí zde být dána alespoň rámcová věcná souvislost, která však již do značné míry vyplývá ze samotného významového rámce skutkové podstaty správního deliktu, tj. v posuzované věci povinností poskytovat objektivní a vyvážené informace. Je zřejmé, že tato povinnost se týká především zpravodajských a publicistických pořadů. Za rámcovou věcnou souvislost proto lze považovat předchozí upozornění, kterým žalovaná požadovala přijetí opatření k nápravě ve věci porušení této povinnosti stěžovatelkou při vysílání zpravodajských a publicistických pořadů. Časovou souvislost však podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze stanovit ani rámcově. Proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že v předmětné věci není důvod pochybovat o tom, že stěžovatelka byla na daný typ deliktního jednání dříve upozorněna, a to dokonce ve stejném typu publicistického pořadu, což dostatečně prokazují ve spise založená upozornění sp. zn. Rup/3/04/96 na odvysílání reportáže „Mocipán“ v pořadu „Na vlastní oči“ a sp. zn. Rup/8/04/213 na odvysílání pořadu „Střepiny“. Námitce stěžovatelky, že městský soud měl přezkoumat v rámci řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí žalované zákonnost všech upozornění, na něž se žalovaná ve svém rozhodnutí odkazuje, Nejvyšší správní soud podotýká, že takový postup není procesně možný. Z uvedeného výkladu institutu upozornění vyplývá, že může být vydáno i v jiném předchozím řízení, než v němž žalovaná rozhoduje o vině a trestu za spáchání správního deliktu. Toto upozornění může mít i formu rozhodnutí. Vydání či nevydání tohoto upozornění je procesní otázkou, která vyvstává vždy v tom kterém řízení před žalovanou o porušení konkrétního ustanovení zákona č. 231/2001 Sb., a jako takové může být přezkoumáno pouze v rámci přezkumu rozhodnutí o spáchání správního deliktu a uložení příslušné sankce. Nemůže však být přezkoumáno v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované týkající se jiného skutku. Proto městský soud nemohl přezkoumat zákonnost stěžovatelkou napadených upozornění, neboť mu takový postup soudní řád správní neumožňuje.

V sedmém stížnostním bodě stěžovatelka dále namítla, že uložená pokuta nebyla přiměřená, což podle jejího názoru prokazuje i to, že stěžovatelka v odůvodnění uvedla, že porušení zákona nebylo „...*tolik závažné, aby zakládalo důvody pro uložení vyšší pokuty.*“ Městský soud při hodnocení přiměřenosti pokuty dospěl k závěru, že její výše odpovídala okolnostem případu a byla uložena při dolní hranici zákonné sazby (5 000 - 2 500 000 Kč), přičemž se dále zabýval i možností využití práva moderace. Nejvyšší správní soud již dříve dospěl k názoru, že pokud je pokuta za správní delikt uložena při dolní hranici zákonné sazby, nelze důvodně namítat, že je nepřiměřená. I když lze souhlasit s tím, že zákonná sazba pro uložení pokuty za porušení ustanovení § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb. je dosti široká a poskytuje tak žalované velký prostor pro správní úvahu co do stanovení výše pokuty, neznamená to zároveň automaticky nepřiměřenost pokut, jejichž výše se pohybuje při spodní hranici zákonné sazby. Je-li výše pokuty opřena o přezkoumatelné odůvodnění zákonných kritérií, k nimž má žalovaná přihlížet, a odpovídá-li skutkovým okolnostem případu, nelze najít pro námitku stěžovatelky jakoukoliv oporu. V posuzované věci tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uložená pokuta ve výši 300 000 Kč (tj. 12 % maximální možné sazby) byla městským soudem vyhodnocena správně jako přiměřená, neboť byla odůvodněna dostatečně okolnostmi případu. Proto Nejvyšší správní soud nepovažuje ani tuto námitku za důvodnou.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v celém rozsahu zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly. Žalovanému správnímu orgánu,

který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení (vzhledem k úspěchu v řízení), náklady řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly a proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. září 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu